

STUART GIBBS s-a născut în 1969, în Philadelphia. A fost scenarist, editorialist și a realizat multiple animații și show-uri de televiziune. După ce a studiat biologia, a lucrat la zoo, unde a învățat totul despre viața capibarelor. În prezent trăiește în Los Angeles cu familia și e scriitor cu normă întreagă.

Scrie cu precădere cărți umoristice și de mister pentru elevi de gimnaziu și adolescenți. E autorul unor serii de cărți de succes, printre care se numără *Școala de spionaj*, *FunJungle* (*Grădina zoologică FunJungle*) și *Moon Base Alpha* (*Baza selenară Alpha*). Seria *Școala de spionaj* s-a aflat vreme de câteva săptămâni pe lista de bestsellere a publicației *The New York Times* și conține treisprezece volume, printre care și romane grafice.

STUART GIBBS
Tabăra de spionaj

Traducere din engleză
de Cristina Gogâță

În sfârșit, mai este chestiunea Erica Hale. E limpede că bulina neagră care i-a fost pusă la dosar e o greșeală. Trebuie ștersă și, dată fiind înzestrarea de care a dat dovadă, domnișoara Hale ar trebui [REDACTED] împotriva PĂIANJENULUI.

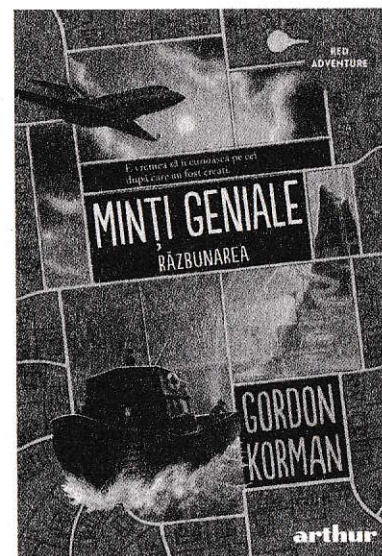
Aceste măsuri trebuie luate imediat și chiar mai devreme. PĂIANJENUL e o amenințare uriașă la adresa siguranței naționale care, dacă nu e stăpânită, poate aduce sfârșitul comunității noastre de servicii secrete – și chiar al preaslăvitei noastre națiuni – o dată pentru totdeauna. Sper să ne întâlnim la grătarul de la Casa Albă în acest sfârșit de săptămână.

[REDACTED]
Director Servicii Secrete

CUPRINS

CONTACT	9
COLABORARE	19
REPARTIZARE	32
MANIFESTARE	41
ORIENTARE	55
PROTECȚIE	75
EDUCAȚIE FIZICĂ	94
SUPRAVIEȚUIRE ÎN SĂLBĂTICIE	116
EVACUARE	126
SIGURANȚĂ ACVATICĂ	135
ANIMALE MARI ȘI PERICULOASE	148
NEGOCIERE	165
TRANSPORT	175

INTEROGATORIU	188
REFORMARE	201
CONFRUNTARE	213
REUNIUNE	223
SIMULARE	234
BĂTĂLIE	252
INTEROGATORIU	267
GEOLOGIE CRIMINALISTICĂ	282
RECUNOAȘTERE	286
INFILTRARE	299
DETONARE	310

Gordon Korman, *Minți geniale III: Răzbunarea*
Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

Pentru clonele din Proiectul Osiris, cursa spre libertate nu s-a încheiat. Lumea reală este în continuare un loc plin de obstacole pe care cei patru adolescenți se străduiesc să le depășească. Atunci când Gus Alabaster, un gangster notoriu și donatorul de ADN pentru Malik, este eliberat din închisoare, Amber și Malik speră că vor putea dovedi existența maleficului Proiect Osiris. Ceilalți doi fugari, Eli și Tori, pornesc într-o misiune extrem de riscantă în încercarea de a-și afla adevăratele origini.

Nimic nu-i mai oprește acum: cu un ajutor neprevăzut, pe cei patru îi așteaptă o aventură decisivă, la capătul căreia s-ar putea afla viața pe care au visat-o mereu.

În conformitate cu Directiva de Securitate a CIA nr. 163-12A, documentele de față trebuie distruse imediat după lectură. Este interzisă orice referire la acest subiect, cu excepția evaluării, care se va desfășura într-un sediu protejat, la [REDACTED]. Vă rugăm să țineți cont că la întâlnirea deja menționată nu sunt permise armele.

Aștept cu interes răspunsul dumneavoastră.

[REDACTED]

Director Investigații Interne

Cc:

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

CONTACT

Academia de Spionaj a CIA
Washington DC
Căminul Armistead
10 iunie
Ora 15:00

Chiar în ultima zi petrecută la școala de spionaj, planurile mele pentru o vară normală, lipsită de evenimente, s-au dus pe apa sâmbetei, după ce am primit două scrisori.

Prima mă aștepta în cameră, când m-am întors de la examenul final de autoconservare. Îmi făcusem deja bagajele și speram să o tulesc cât mai repede din campus. Biletul era înfipt în vârful grămezii de valize.

Te aștept neîntârziat în birou.

— domnul director

Până în clipa aceea, avusesem o zi bună.

Pentru început, fusesem încrezător la toate examenele. Muncisem din răputeri la academie și, în cele câteva luni de când ajunsesem aici, făcusem progrese la toate materiile. La examenul de Istoria Spionajului nu mă descurcasem prea bine, la Coduri și Criptografie trecusem cu brio, iar la Introducere în Arme de Foc și Armamente răzbisem (nu nimerisem nicio țintă în centru, însă, spre deosebire de unii dintre colegii din anul întâi, măcar nimerisem ținta și nici nu mă rănisem din greșeală). Cele mai multe griji le aveam pentru Introducere în Autoconservare, aici întotdeauna fusesem slab, deși în acea după-amiază reușisem să rămân mai bine de o oră pe terenul de antrenament și să rezist la atacurile a vreo zece „agenți inamici” înarmați cu pistoale de paintball. În nici cinci minute, cea mai mare parte dintre colegii mei au fost mânjiți din cap până-n picioare cu albastru-regal. Mi-am închipuit că măcar un minus zece primesc pentru prestația mea.

În sfârșit, scăpasem de grija școlii pe perioada verii. Deși prietenii de la Academia de Spionaj aveau să-mi lipsească, de-abia așteptam să mă îndrept spre casă, să-i văd pe ai mei și, pentru prima oară în cinci luni, să mă bucur de mâncarea

gătită acasă. Ca să nu mai spun că, peste doar o săptămână, urma să împlinesc 13 ani. Plănuisem o petrecere, alături de câțiva prieteni buni, una la care să nu încerce nimeni să mă omoare sau să-mi pocească fața.

Cu toate astea, biletul dădea de înțeles că necazurile n-aveau să întârzie.

L-am apucat cu băgare de seamă, ca și cum ar fi putut sări în aer. Să fiu sincer, aș fi preferat să găsesc o bombă în cameră. Unei bombe i-aș fi dat de cap. De la domnul director, pe de altă parte, nu știam la ce să mă aștept. Am vârat biletul în tocătorul de hârtie, apoi am dat foc la bucățile din aparat. Părea că m-am dat peste cap, însă asta era procedura standard pentru toată corespondența scrisă la Academia de Spionaj, chiar și pentru bilețelele adezive. După aceea, m-am îndreptat către biroul directorului.

Soarele strălucea cu putere, vestind o vară nemaipomenită. Academia, care în timpul iernii păruse atât de mohorâtă și de ștearsă, acum era mult mai ispititoare. Clădirile gotice se înălțau maiestuoase pe pajiștile verzi, mărginite de flori. Cum cursurile se terminaseră, colegii mei spioni-în-venire se bucurau de vremea caldă. Am zărit câțiva prieteni care jucau frisbee pe terenul principal și la urechi îmi ajungea, de departe, din poligon, tăcănitul distinct al armelor semiautomate.

— Hei, Diversiune! m-am auzit strigat de o voce stridentă.

Era Zoe Zibbell, colega și prietena mea cea mai bună, din primul an. Era cu un grup mare de elevi. Zoe mă botezase

„Diversiune“, întrucât sărmana credea că eu sunt un spion nemaipomenit de înzestrat – bine, un spion care deseori făcea pe prostul, pentru ca restul să nu-și dea seama cât de bun era el de fapt. De fiecare dată când îmi dovedeam nepriceperea, Zoe credea că e vorba despre un șiretlic.

— Punem de-un meci de fotbal pe terenul de la Hammond. Te bagi?

— N-am cum, i-am spus, apoi i-am făcut semn spre Clădirea Administrativă Nathan Hale. M-a chemat domnul director.

Zoe s-a strâmbat. La fel ca toți ceilalți. Parcă le-aș fi spus că merg să înfrunt un pluton de artilerie.

— S-a întâmplat ceva?

— Sper că nu, i-am spus.

— Păi, dacă ai chef, hai după, a spus Zoe, încercând din răspuțeri să pară voioasă. Chiar avem nevoie de un atacant.

Am dat din cap în semn că da, apoi am intrat în clădire. Pe dinăuntru, era mult mai întunecoasă și mai mohorâtă – iar eu, la rândul meu, m-am întunecat și m-am posomorât. M-am târșăit pe scări, până la etajul al cincilea, mi-am scanat retina, am intrat în zona păzită și m-am legitimat în fața celor doi paznici care străjuiau ușa de la biroul domnului director.

Unul dintre ei m-a percheziționat de arme.

— Numele, gradul și motivul vizitei.

— Benjamin Ripley, elev în anul întâi. Am fost chemat de domnul director.

Celălalt paznic a pus mâna pe un telefon securizat și a anunțat sosirea mea. După câteva clipe, ușa s-a deschis.

Când am intrat, domnul director ședea la birou și se prefăcea că citește absorbit niște documente ultrascrete. Ar fi impus oareșice respect, dacă meșă de pe cap nu i-ar fi stat un pic anapoda. Sau dacă n-aș fi fost eu însumi încredințat că directorul e un incapabil. Poate că nu te-ai aștepta ca academia CIA, care formează viitorii spioni, să aibă un director pe care nu prea-l duce capul, dar să nu uităm că și CIA-ul, și academia sunt conduse de guvern.

— Ia loc, Ripley, mi-a spus domnul director.

M-am așezat pe canapeaua hodorogită din fața biroului. Putea a transpirație și a cloroform.

— Am aflat pe surse că ai de gând să mergi acasă peste vară, a spus directorul.

— Surse? l-am întrebat. Ce surse?

— Ei, alea obișnuite. Sunt convins că știi că aici nu ne scăpăm elevii din ochi. Dispozitive de ascultare, microfoane la telefoane, chestii de genul ăsta.

Habar nu aveam de asta.

— Îmi ascultați telefonul? l-am întrebat.

— E procedura standard. Trebuie să fim tot timpul puși în gardă. După cum bine știi, am avut niște bătăi de cap cu agenții dubli aici, la academie.

— Ă, da. *Eu* am fost cel care l-a prins pe agentul dublu, i-am spus. Chiar credeți că, după toate astea, aș lucra pentru dușmani?

— La urma urmei, ți-au oferit un loc de muncă.

— Pe care l-am refuzat. Chiar înainte să ajut la dezamor-sarea unei bombe care ar fi ras de pe suprafața pământului toți capii de organizații de spionaj din țară.

Domnul director a ridicat din umeri, deloc mișcat de vorbele mele.

— Frica păzește pepenii, a spus, apoi a început să frun-zărească un raport gros de pe birou, care părea să conțină o serie de transcrieri ale convorbirilor mele telefonice pri-vate. După cum reiese de aici, intenționezi să-ți petreci vara acasă, la părinți, și să mergi într-un loc numit Tărâmul Distracției, împreună cu un așa-zis Mike Brezinski?

— Așa este, i-am răspuns. Știți, puteați să mă *întrebați* ce am de gând să fac...

— Și cum ai plănuit să scapi?

— Ăăă, de ce să scap?

— De școala de vară.

Dintr-odată, mi s-a făcut rău, dar asta mi se întâmpla nemaipomenit de des la școala de spionaj.

— Academia are școală de vară?

— Bineînțeles că are. Răufăcătorii nu merg în vacanță. Noi de ce am merge?

— Mie nu mi-a spus nimeni de școala de vară, i-am zis.

— Ce vorbești? Toți nou-veniții sunt informați cu pri-vire la educația de vară obligatorie, încă de la primul careu.

— Dar eu nu am fost la primul careu, i-am adus aminte domnului director. Pe mine m-ați recrutat abia în ianuarie.

Domnul director mi-a aruncat o privire tâmpă. Așa se uita de fiecare dată când pricepea că face vreunul o gafă – și că pesemne împricinatul este el. În cele cinci luni pe-trecute la școala de spioni, îi surprinsesem destul de des privirea asta. Apoi și-a venit în fire și a răspuns așa cum obișnuia să facă de fiecare dată când o dădea în bară: dând vina pe victimă.

— Mda, ar fi trebuit oricum să-ți dai seama, mi-a spus. Doar te pregătești să devii spion, pentru numele lui Dum-nezeu! Nu-i de parcă școala asta ar fi secretă.

— Școala asta *este* secretă, l-am contrazis eu.

— Termină cu obrăznicii! s-a răstit el la mine. Vrei să începi școala de vară cu o pedeapsă?

Am scuturat din cap, apoi mi-am dat seama de un lucru.

— Ceilalți elevi au început să-și facă bagajele. Ei nu par-ticipă la școala de vară?

— Bineînțeles că participă. Toată lumea de la acade-mie este obligată să participe la cursurile de vară. Doar că nu se țin *aici*.

— Atunci unde se țin?

— La centrul nostru de educație în sălbăticie.

— Educație în sălbăticie? am repetat după el.

— Da, a zis directorul. În lunile de vară, facem trecerea de la materiile care se predau în clasă la antrenamentul fizic și la școlile de supraviețuire în aer liber. La urma urmei, 99% din lumea asta se regăsește în aer liber. Un spion vred-nic trebuie să știe cum să se descurce afară.

— Deci... e cam ca o tabără de spioni.

— Nu e o tabără! a urlat directorul. Este un centru de antrenament pentru supraviețuirea în sălbăticie, la cele mai înalte standarde. Atâta tot că seamănă cu o tabără. În ceea ce-i privește pe-ai tăi și pe prieteni sau oricine altcineva, o să mergi în tabără. Tabăra pentru Băieți și Fete „Potecile Vesele“.

Directorul a scotocit în sertarul de la birou, până a dat de un document pe care l-a împins spre mine, de-a latul mesei. Era doar o pagină cu adresa din Washington DC de la care urmau să ne preia și să ne ducă în tabără cu autobuzul oficial al academiei, precum și o listă cu provizii necesare supraviețuirii, pe care trebuia să le aducem. În josul paginii, așa cum era prevăzut pentru toate documentele de la școala de spionaj, se găsea ordinul să învăț pe de rost ce scria acolo, iar apoi să distrug documentul.

— Când începe? l-am întrebat.

— Peste trei zile, mi-a răspuns domnul director. Du-te acasă și bucură-te de acest sfârșit de săptămână împreună cu familia. Dar să nu care cumva să spui cuiva despre menirea adevărată a acestei tabere...

— Că îmi faceți felul, i-am terminat propoziția. Știu cum stă treaba.

— Întocmai. Ne vedem luni la zero nouă zero zero.

Directorul s-a întors la documentele lui ultrasecrete, ca și cum deja aş fi dispărut de acolo. Întâlnirea se terminase.

Am ieșit din birou și m-am îndreptat spre camera mea. La gândul școlii de vară obligatorii, m-au cuprins supărarea

și ciuda. Muncisem o grămadă în astea cinci luni și mi-era tare dor de părinți și de prieteni. Chiar aveam nevoie de câteva săptămâni departe de școală. Însă dispoziția a început să mi se schimbe în vreme ce traversam campusul. Dacă în primele săptămâni petrecute la școala de spioni îmi mersese din cale-afară de rău – era cât pe ce să fiu omorât, răpit și aruncat în aer –, lucrurile au intrat pe făgașul normal după ce n-a mai avut nimeni treabă cu viața mea. A ajuns să-mi placă la școală și mi-am făcut o groază de prieteni. De fapt, pentru prima dată în viață, aveam un aer de șmecher; să împiedici pe cineva care încearcă să-ți arunce școala în aer și să-l mai și prinzi pe agentul vinovat, asta chiar înseamnă să-ți crești cota de piață. În tot acest timp, identitatea mea de elev-spion era un secret pentru cei de acasă. Toți credeau că m-am înscris la ceva școală cu profil științific de doi bani. Cred că devenisem și mai puțin popular decât înainte să vin aici. Și iată cum ideea de a petrece mai mult timp cu tovarășii mei spioni-în-devenire nu era chiar atât de rea. Și faptul că aveam să fac toate astea afară, nu închis în vreo sală de clasă veche și murdară, mă bucura și mai mult.

Pe când am ajuns înapoi în cameră, deja socoteam că o vară la tabăra de spionaj ar putea fi chiar distractivă.

Și atunci am dat de a doua scrisoare.

Era fix în locul în care o găsisem pe prima, proțăpită deasupra valizelor. Deși încuiasem ușa de la cameră înainte de a merge la domnul director.